

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βιδιέων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῇ διὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκάζομεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποῖους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων των — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσῆμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΒΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Β'

Διαμονὴ δυσάρεστος! Ὁ Φριδερίκος, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς περιόδου, ἔλαβε δύο ἐπιστολάς ταυτοχρόνως, τὴν μίαν ἐκ τῆς μητρὸς του καὶ τὴν ἄλλην ἐκ τοῦ φίλου τοῦ Κεργόρν.

Ἡ πρώτη ἦτο ὑγρὰ ὅλη ἐκ δακρῶν, ἀλλ' ἐπαλλεν ἐξ ἡρώδισμοῦ.

«Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου, ἔγραφεν ἡ χήρα, ἐνθυμοῦ καὶ τὴν μητέρα σου, ἥτις θρηνεῖ μόνη. Ἀλλ' ἂν αὐτοὶ οἱ λογισμοὶ πρόκειται νὰ χαλαρώσωσιν εἰς τὴν ψυχὴν σου τὸ θάρος, οὐτινος ἔχεις ἀνάγκην, λησμόνησε τὰ πάντα, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα σου, ἥτις τόσον σὲ ἀγαπᾷ, καὶ ζῆσε διὰ σὲ καὶ μόνον, ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι ζῆς διὰ τὴν Γαλλίαν».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχεν εἰκοσι μόνον γραμμὰς περὶ τῆς Λευκῆς, περὶ τοῦ τόσον ἐνωρὶς ἀπατηθέντος ἔρωτός του, τόσον ἀποτόμως μεταβληθείς εἰς ἀπελπίσαν. Εὐχερῶς διεφάνετο ἡ προσπάθεια τῆς κυρίας Πλεμόν ὅπως ἀποφύγῃ πᾶν περιστατικὸν δυνάμενον νὰ συγκινήσῃ τὸν ναυτικόν. Ἡ ἐπιστολὴ ἐπερατοῦτο διὰ

συστάσεων πρακτικῶν, ὡς πρὸς τὰς ὑγιεινάς προφυλάξεις. Ἡ μήτηρ εἶχε συμβουλευθῇ περὶ τούτου τοὺς ἰατρούς. Συνίστα εἰς τὸν υἱὸν τῆς νὰ ἀποφεύγῃ προσεκτικῶς τὴν χρῆσιν τοῦ μὴ βρασθέντος πρότερον ὕδατος, καθὼς καὶ τὰς αἰφνιδίους ψύξεις, αἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς ψυχρότητος τῶν νυκτῶν. Ἀνήγγειλε δὲ ὅτι τοῦ ἀπέστελλε καὶ διάφορα ἐφόδια, ὑπενδύτας καὶ ζῶνας ἐκ φλανέλλας, παντοειδεῖ ἄλλα πλεκτὰ ἐνδύματα, μετὰ ποτῶν ἀναληπτικῶν καὶ ρουμίου πρώτης ποιότητος, καθὼς καὶ τινὰς φιάλας παλαιοῦ οἶνου.

— Καὺμένη μητέρα! ἐψιθύρισε ὁ νέος ἀσπαζόμενος τὸν χάρτην, ὃν ἐν δάκρυ εἶχε κηλιδώσει, ὡς καὶ τὴν πνοὴν τῆς καρδίας σου ἐνέκλεισε εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν!

Ἀλλ' ὅσον φιλόστοργος καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, δὲν ἐκόμιζεν ὅμως εἰς τὸν Φριδερίκον πάσας τὰς ποθητὰς παρηγορίας. Περὶ τῆς Λευκῆς!... τίς θὰ τοῦ ὠμίλει περὶ τῆς Λευκῆς;

Μετ' ἀνίας ἀπεσφράγισε τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν. ἀναγνώρισας ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν χονδρὸν καὶ διακεκομμένον γραφικὸν χαρακτήρα τοῦ Κεργόρν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο φαιδρά, πλήρης εὐθυμίας καὶ ζωηρότητος. Κατὰ πᾶσαν γραμμὴν ὁ συνάδελφός του ἐξέφερε στεναγμὸν φθόνου. «Πόσον τυχερός ἦτο ὁ Φριδερίκος, ἔγραφεν, ἀφοῦ εὔρεν ἀμέσως τὴν εὐκαιρίαν νὰ διακριθῇ! Τὰ πάντα προσμετρίων αὐτῷ, πιθανῶς δὲ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκστρατείας θὰ προεβιβαζέτο εἰς πλοίαρχον, ἐνθ' αὐτοῦ τοῦ ἔχει τύχει τὸ χάρισμα νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τοὺς ἀποτροπαίους μαύρους τῆς Μαδαγασκάρης, ὅπου μόνον πυρετοὺς ἐκέκέρδησεν».

Φανερόν ἦτο ὅτι ὁ Κεργόρν ἤθελε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδεξιότητά του, ἥς αἱ συνέπειαι ὑπῆρξαν τόσον ἀλγειναί. Ἦδη ὁ Πλεμόν, βαρυνθεὶς ἐκ τῆς πολλῆς τῆς ἐπιστολῆς φλυαρίας, ἠτοιμάζετο νὰ συμπύξῃ τὴν ἐξ ὀκτῶ σελίδων ἐπιστολὴν ἀναβῆλτων εἰς ἄλλοτε τὴν συνέχειαν τῆς ἀναγνώσεως, ὅτε εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος μιᾶς σελίδος ἐν ὀνόμα ἀναγραφόμενον ἐπέσυρε τὴν προσοχήν του.

Ὁ Κεργόρν ἔγραφεν αὐτῷ ἐκ Τουλόνης καὶ εἶχεν ἴδει αὐτόθι τὰς κυρίας Διλλιέρ, πρὸς ἃς εἶχε παρουσιασθῇ. Συννηντήθη μετ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νομάρχου, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Πλεμόν. Ἡ δεσποινὴς Λευκὴ ἦτο ὠχροτάτη καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς. Οὐχ ἦττον ἦτο πάντοτε ὡραία. Φυσικῶς τῷ λόγῳ συνωμίλησαν περὶ τοῦ Φριδερίκου. «Σὲ ἀφίνω νὰ φαντασθῇς, προσέθετεν ὁ ἐξαίρετος φίλος του, ἂν ἐφάνης φειδωλὸς περὶ τοὺς ἐπαίνους σου!» Καὶ ἡ διήγησις ἐπεξετείνετο καὶ ἔκκνε νὰ πάλλωσι πυρετωδῶς αἱ ἀρτηρίαι τοῦ ἐξορίστου. Ἡ δεσποινὴς Διλλιέρ ἀφῆκε τοὺς πάντας ὅπως συνομιλῇ μετὰ τοῦ Κεργόρν περὶ τοῦ ἀπόντος.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὁ φίλος τοῦ δαφιδῶς ἐξέχυσε τὰς γνώσεις του, παραστήσας

μάλιστα τὰ πράγματα ἐπὶ τῷ ὑπερβολικώτερον, διότι ἐφρόνει ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐπέραστον νεάνίδα, ἥτις μετ' αὐτοῦ συνδιελέγετο, καθιστῶν αὐτὴν ἐνήμερον εἰς πάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ τραχέως ναυτικοῦ βίου, ὅστις εἶνε μὲν ἔνδοξος, ἀλλὰ περιέχει πολλὰς βασάνους.

Ὁ Πλεμόν ἀνεγίνωσκε νῦν πυρετωδῶς τὰς πρὸ μικροῦ περιφρονηθείσας σελίδας. «Ὁ ἀγαθὸς Κεργόρν!... ἐξαίρετος καρδιά!» ἐπανελάμβανεν ἐκ διαλειμμάτων, ἐκφέρων ἐπιφωνήματα, καθόσον ἡ ἀνάγνωσις ἐνέπνεεν αὐτῷ πλεονα εὐγνωμοσύνην καὶ ἀγάπην ἀπεριόριστον.

Ὅντως οἱ λόγοι τοῦ Κεργόρν ἠδυνήθησαν ν' ἀπομακρύνωσι τὰ βαρύνοντα ἦδη τὸ πνεῦμα τοῦ φίλου τοῦ λίαν ζοφερὰ νέφη. Ἐνέχυσαν εἰς τὸ τραῦμά του τὸ αἰώνιον βάλασμον τῆς ἐλπίδος, τὸ γλυκὺ αὐτὸ φάρμακον, τὸ ὅποτον χορηγεῖται εἰς τὸν ἀνθρώπον ὡς ἡ δραστηριότης τῶν πανακειῶν. Διότι τίς δὲν συναισθάνεται τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐλπίδος;

Ὁ Φριδερίκος ἀνέκτησε τὴν ἰσχύν του, ἀλλ' ἡ βόλάνος του νῦν μετεβλήθη. Καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζε νὰ ἐλπίζῃ, ὥφειλε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς περιπετείας φοβεροῦ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἀγῶνος. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου δι' οὗ ἐκομίσθησαν αἱ ἐπιστολαὶ ἔφθασαν καὶ αἱ πρὸς τὸν ἀρχιναύαρχον ὁδηγίαι. Διὰ νέας διαταγὰς προσεκλήθη ὁ ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ Βιλλάρ, οὗ ἐπέβαινε τότε ὁ ναύαρχος Κουρμπέ.

— Κύριε ὑποπλοίαρχε, εἶπεν αὐτῷ ἄνευ προοιμίων ὁ μέγας ναυτικός, σὰς ἀναγγέλλω ἐγὼ ὁ ἴδιος ὅτι κατὰ τὰς ἐκ Γαλλίας εἰδήσεις, ἀναβάλλεται ἐπὶ τινα εἰσέτι χρόνον ἡ ὀριστικὴ κατὰ τοῦ σινικοῦ στόλου ἐνέργεια. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσω τὰς ἐκδουλεύσεις σας τῶρα ἀμέσως. Οὐχ ἦττον τὸ Τορπιλλοβόλον 29 διαμένει προσκεκολλημένον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ναυαρχίδος. Ὁφείλετε νὰ ἐπαγρυπνῆτε, ὥστε ὁ ἐξοπλισμός του νὰ διατελῇ πάντοτε ἐν καλῇ καταστάσει, διὰ νὰ εἶνε ἔτοιμον νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐκτελῇ ἔργα προσκόπου ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ Πλεμόν προσέκλινε συγκατανεύων.

Τελευτῶν ὁ ναύαρχος ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐφ' ἐνὸς χάρτου.

— Ἰδοὺ ποία θὰ εἶνε ἡ ὑπηρεσίᾳ σας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐξηκολούθησεν. Φοβούμεθα ὅτι θὰ λάβῃ χώραν συνάθροισις στρατευμάτων καὶ πληθυσμοῦ ἐν Φορμόζῃ. Πρέπει νὰ ἐπιτηρῶνται λίαν ἐκ τοῦ σύγγγους τὰ παράλια τῆς νήσου, τοσοῦτῳ μάλλον, ὅσα, ὅπως συμμορφωθῶ μετὰ τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας ἔλαβα, ὀφείλω νὰ διακόψω τὸν ἀποκλεισμόν ἐνὸς τῶν πόρων. Ὁ σινικὸς στόλος θὰ σπεύσῃ βεβαίως νὰ ἐπωφεληθῇ.

»Λοιπὸν, συνεπέρανε τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νέον, σοῦ συνιστῶ ὀξυδέρκειαν καὶ φρόνησιν. Εἶνε ὁπωσοῦν βαρὺ τὸ ἔργον, ἀλλὰ τὸ κάμνετε χάριν τῆς Γαλλίας, ὡς θεωρῶ δὲ γενναῖον ἀξιωματικόν!

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ συνέντευξις.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπῆλθεν ἀπὸ τοῦ Βιλ-
λάρ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, τὸ 29 ἀπεμακρύ-
νεται ἐκ τοῦ στόλου μὲ μετρίαν δύναμιν
ἀτμοῦ. Τὸ προσωπικὸν ἦτο πλήρες. Ὁ
Ζιλδὰ καὶ ὁ Κλέτος διετῆρουν τὰς προ-
τέρας τῶν θέσεις. Κατ' ἀρχὰς ὁ πλοῦς
ἦτο λίαν εὐχάριστος δι' αὐτούς, ὡς νὰ ἐ-
ταξίδευον ἐπὶ θαλαμηγοῦ τινος χάριν
διασκεδάσεως.

Ὁ Φριδερίκος, ὡς ἀξιωματικὸς δεδοκι-
μασμένος, ἐνθυμούμενος τὸν κινδυνώδη
αὐτοῦ διάπλουν ἀπὸ Τουλόνης μέχρι τοῦ
κόλπου Ζουάν, ἐφέρετο μετὰ περισκέψεως.
Διὸ ἡ ἐπιτήρησις τῶν παραλίων ἤρχισε νὰ
γίνεται λίαν ἐπίπονος.

Ἀπὸ τοῦ Φεῦ-Τσέου μέχρι τοῦ Κέ-
Λούγκ ὁ πορθμὸς τῆς Φορμόζης ἀποτελεῖ
διάδρομον λίαν ἐπικίνδυνον. Παρεκτὸς τοῦ
ὅτι ἡ θάλασσα αὐτόθι οὐδέποτε εἶνε γα-
λῆνιος, οἱ τυφῶνες γεννῶνται αἰφνης καὶ
ἐνσκόπτουσιν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων. Μολο-
νότε δὲ τὸ 29 ἦτο, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς
του, ταχύπλουν, δὲν ἠδύναντο ἐν τούτοις
νὰ συναγωνισθῶσι μὲ τὸν φοβερὸν αὐτὸν
ἀνεμον, ὅστις διατρέχει πεντήκοντα μέ-
τρα κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον. Ὁφείλει
ἀρα νὰ ἐπαγρυπνῇ διαρκῶς καὶ τὴν ἀκτὴν
καὶ τὸν πόρον, ἐπισκοπῶν ἅμα πᾶσαν ὁ-
σονδήποτε μικρὰν χαλκόχρουν κηλίδα νέ-
φους εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅπως προσφύγῃ
ἐγκαίρως εἰς καταφύγιόν τι πρὸ τῆς ἐκ-
κρήξεως τῆς θυέλλης.

Ὡς προεῖπεν ὁ ναύαρχος, πλείστα ἐμ-
πορικὰ πλοῖα τῶν Σινῶν ἐσπευσαν νὰ δια-
φύγῃσι τὴν παγίδα. Διὰ τοὺς γάλλους
ναύτας ἦτο γραφικώτατον τὸ θέαμα τῆς
φυγῆς διακοσίων ἢ τριακοσίων ἰογκῶν ἀ-
ναπετανουσῶν πάντα τὰ ἐκ ψιᾶθης ἰστί-
ων. Κατ' ἀνάγκην ἵσταντο θεώμενοι τὴν
διάδοσιν τῶν. Ἄλλ' ἡ ὀργὴ τῶν γαλλι-
κῶν πληρωμάτων ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ὅτε
εἶδον αὐτὰς ταύτας τὰς ἰόγκας ἐπανερ-
χομένας ἐλευθέρως εἰς τὸν λιμένα, ὅπως
τροφοδοτήσωσι τὰ φρούρια καὶ τὸν ναύ-
σταθμον. Καθ' ἐκάστην παρήλαυνον ὁλ-
κάδες ρυμουλκούμενοι ὑπὸ ἀτμοπλοίων,
ὧν οἱ ἀξιωματικοὶ ἦσαν Εὐρωπαῖοι. Εἶτε
Ἀγγλοὶ ἦσαν εἴτε Γερμανοί, ἐγέλων διὰ
τὴν ἀγανακτικὴν τῶν Γάλλων. Ἐν τῇ
μεταξὺ δὲ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ πολεμεφό-
δια συνέρρεον εἰς τὴν Παγόδαν καὶ τὸν
Ναύσταθμον.

Τὸ 29 συμμετεῖχε καὶ αὐτὸ τοῦ θεά-
ματος καὶ τῆς κοινῆς ἀγανακτικῆς.

— Τόσον τὸ καλλίτερον ! εἶπεν ἡμέραν
τινὰ ὁ φιλόσοφος Ζιλδὲ, θὰ βυθίσωμεν
πολλὰ ὁμοῦ μὲ ἐν μόνον κτύπημα !

Γ'

Ὁ Ἰούνιος παρήλθε, καθὼς ἐπίσης καὶ
τὸ ἡμισυ τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ βίος δὲ διήγον ἦτο ἀποτρόπαιος. Ὁ
καύσων εἶχεν ἤδη καταστῆ ἀμείλικτος.
Σκυθρωπὴ κόπωση, ὁμοιάζουσα σχεδὸν
μὲ ἀποθάρρυνσιν, ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν
πληρωμάτων. Τί ἔμεναν λοιπὸν ἐκεῖ ἀκί-
νητοι; Ἡ νόσος εἰσδύουσα ἡραίου τὰς τά-

ξεις αὐτῶν. Δύο ἀξιωματικοὶ καὶ τριά-
κοντα περίπου ναῦται εἶχον ἤδη ἀποθά-
νει, ἦτο δὲ πάντοτε πένθιμος ἡ σκηνὴ
τοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐνταφιασμοῦ. Πρὸς
τούτοις φῆμαι ἀπαίσιος ἐκυκλοφόρου.
Ἐνεκα τοῦ ἐμπολέμου χαρακτῆρος τῆς
καταστάσεως τῶν οἱ Γάλλοι δὲν ἠδύναντο
ν' ἀποβιβασθῶσιν. Τὸ ὕδωρ τῶν πλωτῶν
δεξαμενῶν ἦτο ἤδη ἐφθαρμένον. Διεδίδετο
ὑποκόφως ὅτι κεραυνοβόλος ἐπιδημία χο-
λέρας ἐνέσκηπεν εἰς Κέ-Λούγκ.

Τὸ Κέ-Λούγκ ἦτο τὸ δεύτερον ἐκ τῶν
ἐποφθαλμιουμένων σημείων, ὅπερ ἔμελλε
νὰ καταληφθῇ ὡς ἐνέχυρον. Πρὸς τούτοις
ἡ παρουσία στρατιωτικοῦ σώματος ἔμελλε
νὰ ἐλαττώσῃ τὰ μέσα τῆς διατροφῆς καὶ
νὰ περιορίσῃ αὐτήν. Ἐπασχον φρικτῶς
ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ τῆς δίψης. Τὰ πα-
στὰ ἔκαιον τὸν λάρυγγα. Οἱ στόμαχοι
ἀπεποιούντο νὰ δεχθῶσι τὰ ἐντὸς κυτῶν
διατηρούμενα τρόφιμα. Ἀναμφιβόλως τὸ
ἡθικὸν διετηρεῖτο ἀκμαῖον· ἀλλὰ θὰ ἡ-
δύναντο ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἐπι-
σώρευσιν τῶν δεινῶν καὶ τῶν ἀφορ-
μῶν ἱκανῶν νὰ διαταράξωσι τὴν πειθαρχί-
αν.

Ὁ ναύαρχος πάσχων ἤδη καὶ αὐτὸς
ἔμενε στρωτός. Ὁ ἀνὴρ αὐτός, δὲν ἡ Πρό-
νοια ἐχάρειν εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον ὅπως
καταστήσῃ τὴν λύπην αὐτῆς σκληροτέ-
ραν διὰ τὴν ἀπώλειάν του, ἐπέφερε μόνος
θεραπείαν εἰς τὴν δεινὴν κατάστασιν διὰ
τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς του. Ὁ ἥρωας
αὐτὸς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη κατώτερος
ἐαυτοῦ. Ἀπαθὴς αὐτός, ἐπέβαλλε σιγὴν
διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του εἰς τὴν ἀνυπο-
μονήσαν καὶ εἰς τοὺς ψιθύρους τοὺς ἐ-
μοίμους νὰ ἐκραγῶσιν. Ὅτε διήρχετο πρὸ
τῶν κανονιστοικῶν, μὲ τὸ πηλίκιόν του,
ὀλίγον τι πρὸς τὰ ὀπισθεν ἐρριμμένον, οἱ
ἄνδρες ἠσθάνοντο τὴν φρικτίαν, ἣν με-
ταδίδει ἡ παρουσία ὄντος ἀνωτέρου τὴν
φύσιν. Ἀπὸ τοῦ ἐν Σὸν-Ταῦ κατορθώμα-
τος ὁ Κουρμπὲ ἠλέκτριζε τὰ πληρώματα.
Θὰ τὸν ἐπευφήμουν προθύμως μὲ τὸν αὐ-
τὸν ἐνθουσιασμόν, δὲν ἐδείκνυν πρὸ τοῦ
Ναπολέοντος οἱ ἀποθνήσκοντες ἐν Ὁ-
στρολέγκφ καὶ ἐν Μόσχῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν φιλίαν ἤλ-
πισα καὶ ἐγώ. Σεῖς δὲν θὰ μὲ προδώσῃτε
βέβαια; ἡρώτησεν ἡ Λιουδμήλα ταχέως
καὶ ἀποφασιστικῶς.

— Ἐλα, Θεέ μου ! Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ
λέγεις ! ... Νομίζω, πῶς πάντοτε μόνον

τὸ καλὸν σου ἐπιθυμοῦσα, καὶ ὅλαι αἱ
προσευχαί μου πρὸς αὐτὸ ἀπευθύνοντο...

— Ἴδου λοιπὸν, ὅτι αἱ προσευχαί σας,
ὡς φαίνεται, ἐτελεσφόρησαν ! ἀστείχο-
μένη διέκοψεν αὐτὴν ἡ Λιουδμήλα. Ἡξεύ-
ρετε ὅτι εἶμαι τῶρα πολὺ, παρὰ πολὺ
πλουσία !

— Γνωρίζω τούτο, διότι, βέβαια, ὁ
Πλάτων Βασίλειεβιτς εἶνε τόσο εὐγενής,
ὥστε νὰ σὲ ἐξασφαλίσῃ πάντοτε. Τούτο
ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃς.

— Ἐδῶ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ὁ Πλάτων
Βασίλειεβιτς ! εἶπε μειδιῶσα ἡμιπεριφρο-
νητικῶς ἡ Λιουδμήλα· ἐγὼ ἡ ἰδία ἐξη-
σάμισα ἐμαυτήν.

Ἡ μήτηρ ἔπαυσεν αὐθις ἐννοοῦσα τοὺς
λόγους αὐτῆς, καὶ μόνον ἐθεώρει αὐτὴν
ἀνοιγοκλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μητέρα, τί θὰ ἐλέγετε, ἤρξατο μετὰ
τινος εὐτραπείας καὶ σοβαρότητος ἡ
Λιουδμήλα· τί θὰ ἐκάμνατε, ἂν ἡ θυγάτηρ
σας ἤρχετο καὶ σὰς ἔφερνε πολλά... πολ-
λά, πάρα πολλὰ χρήματα ;

— Δηλαδή... πῶς πολλά; ἡρώτησε
μετὰ ζωηρότητος ἡ μήτηρ.

— Ἐως πεντακοσίας χιλιάδας, λόγου
χάριν.

— Πεντακόσας χιλιάδες ; ! ... Θὰ ἔ-
λεγα πῶς λέγεις ψεύματα. Τούτο εἶνε ἀ-
δύνατον ! Χορατεύεις ; Πεντακόσας χιλι-
άδες ;

— Καὶ ἂν σὰς τὰς ἔδειχνα ;

— Δὲν θὰ τὲ ἐπίστευον.

— Θὰ τὸ ἐπίστευετε, ὅταν τὰς ἐβλέ-
πατε μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς σας ;

— Μήλοτσκα... τί κάθεσαι καὶ μὲ ζα-
λίζεις ! ... εἶπε ταρασσομένη ἡ Ὀλγα
Ρωμάνοβνα· μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί, μεθυ-
σμένη μοῦ ἦλθες ἐδῶ ; ... Δὲν εἶμπορῶ νὰ
σὲ καταλάβω...

— Ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου·
τί θὰ ἐκάμνατε, ἂν τὰ ἐβλέπατε ἡ ἰδία,
ἐπιμόνος ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ Λιουδμήλα.

— Τί θὰ ἐκάμνα ... ἀπεκρίθη συσπῶσα
τοὺς ὤμους ἡ μήτηρ· αἶ, βέβαια, θὰ σ' ἐ-
ρωτοῦσα, πόθεν ἔλαβες αὐτά ;

— Καὶ ἂν, εἰς αὐτὴν κυρίως τὴν ἐρώ-
τησίν σας δὲν ἀπῆντων ; Τότε ;

Ἡ μήτηρ ἠπόρει καὶ ἐξηκολούθει νὰ
θεωρῇ αὐτὴν διστακτικῶς καὶ μετ' ἐρωτη-
ματικῆς ἐκπλήξεως.

— Τότε θὰ εἶπῃ, ὅτι τὰς ἐκλεψες ;

Ἡ Λιουδμήλα ἐγέλασεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ ἂν τὰς ἐκλεψα, αἰνιγματωδῶς
ἐμειδίασεν αὐτή.

— Λιουδμήλα ! τί κάθεσαι καὶ μὲ βα-
σανίζεις μὲ αὐτάς σου τὰς ἐπινοήσεις !
τεταραγμένη καὶ μετὰ δυσαρρεσκείας ὑπέ-
λαβεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· τὸ γνωρί-
ζεις, νομίζω, πῶς εἶμαι νευρική γυναίκα,
καὶ θέλω ἡσυχίαν, καὶ μοῦ ἦλθες τὴν νύ-
κτα νὰ μὲ ζαλίζεις !

— Τίς σὰς εἶπε πῶς σὰς ζαλίζω ; σο-
βαρῶς ὑπερησπίσθη ἐαυτὴν ἡ Λιουδμήλα.

— Δὲν μὲ ζαλίζεις ; ... Λοιπὸν πραγ-
ματικῶς ἐκλεψες ;

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἐπὶ τῇ προσδο-
κίᾳ ἀπαντήσεως, ὠθουμένη ὑπὸ παρὰδό-
ξου τινὸς αἰσθήματος, παρεμφερὲς πρὸς